

KILENC HÓNAP

Lilla szeptember huszadikára volt kiírva, de mindenki azt mondta, ne számítson rá, hogy akkor meg is születik a gyerek. Lilla és Kálmán mégis úgy készültek, hogy ez a gyerek igenis huszadikán fog megszületni. Tizenkilencedikén Lillának ctg-re kellett mennie. Miközben hallgatta Léna szívverését, megmérték a vérnyomását. „Nagyon magas” – mondta a nővér. „Volt már ilyen magas?” „Nem, nem volt” – válaszolta Lilla. Végig hazafelé azon dühöngött, hogy már csak az hiányzik, hogy terhességi magas vérnyomása legyen. Csak sokkal később olvasta valahol, hogy közvetlenül szülés előtt megemelkedik a vérnyomás. Hazafelé menet betértek egy kávézóba, Lilla kivételesen koffeines kávéat rendelt. Este töltött magának egy pohár fehérbort, elszürcsölgette lassan, kiélvezve a különleges zamatot. Kálmán simogatta Lilla hasát, és kérlelte Lénát, hogy bújjon már elő, aztán békésen, egymás kezét fogva elaludtak. Kint készülődött az ősz; a fülledt negyven fokok után megindult a hűvös szél, és a lehulló levelek nesztét, az eső utáni avar illatát hozta magával. Résnyre nyitva volt az ablak a hálószobában. Kálmán meg is mozdult, hűvös fuvallatot érzett a homlokán, didergett, magára húzta a takarót. Akkor vette észre, hogy Lilla nem fekszik mellette. Hangokat hallott a fürdőszobából, halk szöszmötölést, vízszugár hangját. Hajnali négy óra volt. Lilla törölközővel a combjai között jött vissza a fürdőszobából, leterítette maga alá az ágyra, és csendesen bebújt Kálmán mellé. Kálmán, hogy meg ne ijessze Lillát, suttogva megkérdezte, van-e valami baj. Lilla szintén suttogva válaszolta, hogy szerinte elfolyt a magzatvíze. Következett a tanakodás, hogy akkor mikor kell bemenni a kórházba. Lilla felhívta a szülésznőjét, Lilit, aki azt mondta, hogy reggel hétig ráérnek. Kálmán kicsit kóvályogva, de mosolyogva készülődött, figyelte Lillát, hallgatta az egyre erősödő szél zúgását. Titkon azt remélte, talán vihar is lesz, milyen romantikus lenne, ha fákat csavaró viharos szélben és zuhogó esőben születne a lányuk, pont úgy, ahogyan az esküvőjükön is volt. Hat körül már mindennel megvoltak, elindultak a kórházba. Az úton végig csendben ültek egymás mellett, Kálmán figyelmetlenül vezetett, át a piroson, keresztül a sávokon indexelés nélkül. Sikerült találniuk egy parkolóhelyet, aztán irány a szülészet. Megvizsgálták Lillát, de még zárt volt a méhszáj. Kálmán kint ült az „apák folyosóján”, és várta Lillát a hírekkel. Láta, hogy ijedt, nyúzott arccal

lép ki a rendelől. Mondta, hogy neki itt kell maradnia, Kálmán meg hazamehet. Megölelték és megcsókolták egymást, aztán Lilla elindult a folyosón a gyermekágyas szobák felé. Még egyszer visszanezített, intett egyet, aztán balra fordult, és eltűnt Kálmán szeme elől. Kálmán hirtelen ürességet érzett. Úgy tervezték, végig együtt maradnak Léna születéséig, és most, hogy egyedül maradt, sem hazamenni, sem itt maradni nem volt kedve, de a városban sem akart bolyongani. Visszaült a kórházi székre, és úgy tett, mintha valami nagyon fontos e-mailt kellene elintéznie a telefonján, gondolta, közben kitalálja, hova menjen. Mivel a szülés bármikor beindulhatott, nagyon messze nem akart menni, különben is, megígérte Lillának, hoz valami ebédet, hogy ne a kórházi kosztot kelljen ennie. Közben automatikusan megnyitotta a facebookot, és pörgette maga előtt a képeket, de egyáltalán nem figyelt oda. Hallgatta a szellőkéseket a háta mögött, ahogy a kórház előtti fa lombkoronája hozzáütődik az ablaküveghez. Aztán hallotta, ahogy nagy cseppekben, majd sűrű fátolyként lezúdul az eső, és mintha apró kavicsokat dobálnának, kopog az üvegen. Aztán lassan szemerkéléssé szelídült a viharos esőzés, abbamaradt a kopogás, és csend lett. Senki sehol, sem a szülőszobák irányából, sem a gyermekágyas osztály felől nem hallatszott semmi, mintha megállt volna az élet. A neonlámpák sorban kialudtak, azzal a tipikus kattanással, amely Kálmánt az iskolapadba repítette vissza, szeretett gimnáziumába, ahol először lett nagyon szerelmes. Különösen a kémiaórát utálta nagyon, egy szót sem értett az egészről. Az irodalmat és a nyelvtant jobban kedvelte, akkor úgy mondták: humán beállítottságú. Lilinek hívták a lányt, akibe beleszeretett, de csak úgy plátóian. Az a lány gyönyörű volt, ő meg kövér és szemüveges, a legrosszabb kombináció. Az egész serdülőkora ráment erre a szerelemre, de nem bánta meg, mert akkor kezdett el verseket írni. Arról álmodozott, hogy Lili lesz a felesége, aki legalább három gyereket szül neki. Aztán Lili hozzáment a legjobb barátjához, de hiába próbálkoztak, nem lehetett gyerekük, Lili meddő volt. A facebookon látta, hogy szakítottak, de akkor már Lillával volt, sőt, már feleségül is vette. Minél komolyabbá vált a kapcsolata Lillával, annál többször gondolt Lilire. Lilinek nagy tervei voltak, orvos akart lenni, világot látni, aztán élete végén elvonulni és festeni egész nap egy tengerparti kőházban. Mind olyasmi, amihez szívesen csatlakozott volna.

Kattanás, és újra felkapcsolódtak a neonlámpák. A szülőszobák felől Lili lépett ki az ajtón kék köpenyben, valahová nagyon sietett, de Kálmán előtt megtorpant, odament hozzá, és megkérte szépen, hogy menjen haza, itt nem maradhat, majd értesítik, ha a feleségénél beindult a szülés. Megnyugtatta,

hogy Lilla jól van, a gyerek szívverése is rendben, és higgye el, hogy minden jól fog alakulni, különben is, ő végig ott lesz velük. Kedvesen megsimogatta a vállát, és egyúttal egy leheletfinom mozdulattal útjára indította. Kálmán akkor fogta föl, hogy a szülésznő, akivel Lilla végig tartotta a kapcsolatot, az ő Lilije volt, és a jelek szerint nem ismerte meg. Igaz, hogy a gimnázium óta nagyon megváltozott, lefogyott, és szemüveget sem hord. Lili ugyanolyan gyönyörű volt, mint amilyenre emlékezett. Gesztenyebarna, hullámos haja csillogott a neonfényben, alakja nyúlánk, mozdulatai lágyak és finomak, szeme zöld, bőre fehér és áttetsző. Volt valami túlvilági a megjelenésében, mintha tudna valamit, amit senki sem. Mintha élet és halál határán mozogna. Kálmánt újra elvarázsolta ez a csillogóan intelligens nő, akinek nem lehetett gyereke, de az a munkája, hogy naponta többet is a világra segít. Mielőtt megszólalhatott volna, Lili már messze járt a folyosón. Kálmán emlékezett erre a járásra, mintha táncolna, mintha bármelyik pillanatban elrepülhetne. Nem csodálkozott volna, ha a szeme láttára tollpíhévé változik, amelyet a legkisebb szellő is felkap, aztán hirtelen elengedi, hogy lassan, kecsesen a földre hulljon, hátha egy kislány megtalálja, és elrejtí a szoknyája zsebébe. Hiába loholt utána, Lili egy csapóajtó mögött eltűnt a szeme elől. Biztosan egy szüléshez hívták, hogy ilyen rohanva távozott. Ekkor újra eszébe jutott Lilla, és a kislánya, Léna, talán éppen hozzájuk szaladt Lili, talán több idő telt el, mint gondolta volna, és Léna már meg is született. Benyúlt a zsebébe a telefonjáért, hogy megnézzze, mennyi az idő, de nem találta. Egy pillanat alatt elöntötte a rémület, összeszorult a torka, és könny szökött a szemébe. Hiába erőlködött, nem tudta eldönteni, hogy ez álom vagy valóság. Túl meseszerűnek tűnt a találkozása Lilivel, ilyen véletlenek a valóságban nincsenek, és minden olyan homályos, mintha füst gomolyogna a levegőben, mint a legrosszabb amerikai filmekben. Valószínűnek tartotta, hogy álmodik, hogy a fantáziája alkotta meg ezt az egész kórházi örületet. Lehet, hogy nincs is Lilla, és nem is volt, és akkor magzatvízfolyás sincs, és kisbaba sincs, Lili sincs, és ez az egész úgy, ahogy van, játék életének lehetséges változataival.

Hűvös fuvallatot érzett a homlokán, dideregni kezdett, a szeme csukva volt. A teste mintha súlyos kilókkal lett volna nehezebb. Nyomta a derekát az ágy, de nem tudott megmozdulni, hogy pozíciót váltson. A levegőben az eső utáni növények friss illata terjengett. Nem merete kinyitni a szemét. Nem volt benne biztos, hogy meg akarja-e tudni valójában, hol van, mert mi van, ha ismeretlen életre ébred, amelyben éppen haldoklik, és a fájdalomcsillapítók hatására fantáziál. Vagy ha kómában van, és minden, amit valóságnak

hitt, csak a körülötte megforduló emberek beszélgetésfoszlányaiból szőtt kusza élettörténet. Abban sem volt biztos, hogy egyáltalán ki tudja nyitni a szemét. Erre a gondolatra, mintha egyre közelebb került volna hozzá a valóság, érezte, hogy azért nem tud megmozdulni, mert szorosan átölelve fekszik mellette valaki; egy nő. Eperillata volt a hajának, csak a fejbűbját látta a hajnali derengésben. A hold megvilágításában aranyszőkének látszott. Fejét a jobb vállába fúrta, lábával átkulcsolta az övét, lányos csípőjével felé fordult, és kezével átkarolta a mellkasát. Forró volt a teste, nemrég szeretkeztek. Ahogy végigfuttatta tekintetét Lilla fehér bőrén és lágy hajlatain, elhűlve tapasztalta, hogy a hasa lapos. Bal kezével hitetlenkedve végigsimított Lilla hasán, aki dorombolva megmozdult, és egy kicsivel közelebb húzódott hozzá. „Szeretlek” – mondta, és szuszogva tovább aludt.

Kálmán szabad kezével lassú, megfontolt mozdulatokkal, hogy föl ne ébressze Lillát, a telefonja után nyúlt, amit mindig a párnája alatt tartott. Meg kellett néznie, hogy hányadika van, és milyen évben. December huszadika volt, hajnali 4 óra, pont kilenc hónappal előtte...